

и поглежъ, че и печенкото станало. — Хайде, че софрата чака.

— Тъй! — извика съ радостъ Пашанко.

И като се надвѣси до прага, промѣни гласъ: малко захметъ, стара майко, ама ще изнесемъ вѣнъ. Бива ли при тозъ весель и отворенъ чардакъ да се затваряме вжтрѣ!

И влѣзе той да принася.

Взелъ на ржцѣ софрата, той гледаше усмихнатъ Радивоя и като я сложи на масата, изгърмѣ гласътъ му: ха да те видя сега!

Слѣдъ малко старата жена донесе цѣла саханка изпечено на жаръ месо и всички насѣдаха около софрата.

— Ами Ана? — запита Пашанко.

— Ано, — извика майката. — Ще дойде, ще дойде; вий не чакайте; петима Петка не чакатъ — хайде!

— Да дойде тя, че като е пълна софрата, по-друго е. — Пашанко запрѣтна ракави и лакомо лапна кжшей хлѣбъ.

— На ли знаешъ, стара майко, обичамъ компания, веселие, хубавото, — се смѣеше Пашанко.

— Знамъ те, знамъ, Пашанко. И за туй, кога те видя, съ ключъ да ми е затворено сърцето, — отваря се.

Пашанко бѣше вече почналъ и не забравяше да погледне, кога ще се подаде Ана. И като я видѣ, усмѣно се обърна къмъ нея: — Ела де, ела, — и стори ѝ мѣсто до себе си. — На ли знаешъ, че азъ за балдзвата си . . .

Той не се доизказа и пое столъ да ѝ прѣдложи, но тя взе стола и седна между майка си и брата си.

Тази нейна постжпка го жегна, ала той се прѣстори, че не отдава значение и пакъ я запита:

— Е, и ти си дошла на поправка! — Вѣтъръ! съ тия твои романи . . .

— И азъ я гълча, Пашанко, ама чува ли?

— Такива сж тѣ — започна Пашанко. И азъ гледамъ да напълня главата на Радивоя, ама . . .

— Бащичка! — съ въздишка, додаде старата жена.

И той бѣше такъвъ, Богъ да го прости! Като гледамъ Ана и Радивоя, все за него си спомнямъ.

— Защо не се защитишъ, харамно, — се обърна къмъ Радивоя, Пашанко!

— Че лошо ли е да приличашъ на баща си, който не си е поплювалъ на ржката.